

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/80/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5610010063
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5610010063.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Evy Kyselovej, na verejnom zasadnutí konanom 2. decembra 2014 prejednal odvolanie podané obžalovaným F. C. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/29/2010 z 1.10.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/29/2010 z 1.10.2014.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného F. C., nar. X.X.XXXX v C. L., bytom C. L., W. č. XXXX/X, t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Žilina,

ktorý bol rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/29/2010 z 28.5.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/70/2012 z 2.10.2012 uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), b) Tr. zák. (§ 138 písm. e/ Tr. zák.), v ktorom ostáva výrok o vine a výrok o náhrade škody právoplatný a nedotknutý,

odsudzuj e:

Podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom od 21.12.2012, § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd z r u š u j e výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/79/2007 zo dňa 19.11.2007, ktorým bol odsúdenému podľa § 212 ods. 1, § 42 ods. 1, § 38 ods. 4 (§ písm. 36 písm. l/, § 37 písm. h/, m/) Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom v spojení s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/29/2010 z 28.5.2012 a uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/70/2012 z 2.10.2012 bol obžalovaný F. C.

uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák., za čo mu okresný súd uložil podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h), m) Tr. zák., § 41 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. súd zrušil výrok o vine a treste trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/89/2006 zo dňa 22.11.2006, ktorým bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona a podľa § 212 ods. 1, 2 Tr. zák. mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 2 roky, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/79/2007 zo dňa 19.11.2007, ktorým bol odsúdenému podľa § 212 ods. 1, § 42 ods. 1, § 38 ods. 4 (§ písm. 36 písm. l/, § 37 písm. h/, m/) Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej T. F., nar. bytom B.. XXX, okres C. L., škodu vo výške 156,01 Eur. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodených T. U., nar. X.X.XXXX, bytom V. B.. XXX/X., C. L. a Mgr. R. U., nar. XX.X.XXXX, bytom M. G.. XX/X., C. L., odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodenú T. F. odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný. V odvolaní prostredníctvom svojho obhajcu uviedol: „S rozsudkom prvostupňového súdu sa nestotožňujem, pretože prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozsudok prvostupňového súdu nie je vecne správny a nie je vydaný na základe objektívne zisteného skutkového stavu, nakoľko sa prvostupňový súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie.

Čo sa týka výroku o treste, nemôžem sa stotožniť s názorom prvostupňového súdu, nakoľko prvostupňový súd mi uložil spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov. Vzhľadom na spôsobenú výšku škody považujem takto uložený trest odňatia slobody za neprimerane prísny, a to aj vzhľadom na účel, ktorý sa má uloženým trestom dosiahnuť. Aj v zmysle ustálenej judikatúry rozsah škody spôsobenej trestným činom proti majetku je dôležitým hľadiskom pre určenie stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť (Rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 20.12.1966, sp. zn. 1 Tz 62/66, R 33/1967). Pri uložení trestu je tiež dôležité prihliadnuť na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela. Mám za to, že od doby, ako som vo výkone trestu odňatia slobody, resp. výkonu väzby, tento trest odňatia slobody, ako aj samotná väzba splnili svoj účel, pochopil som zmysel a funkciu uloženého trestu, resp. trestu, ktorý mi hrozí, mám za to, že došlo k mojej prevýchove v zmysle Trestného zákona, uvedomil som si moje konanie v minulosti, ktoré bolo v rozpore so zákonom, avšak každý by mal dostať šancu na to, aby preukázal nielen spoločnosti, orgánom činným v trestnom konaní, ale aj sám sebe, že došlo k mojej prevýchove, pričom som si uvedomil, že takýto spôsob života nie je správny. Mám priateľku, resp. družku, s ktorou som v kontakte, po prepustení z výkonu trestu chcem s ňou žiť v spoločnej domácnosti, viesť riadny život, živiť sa poctivou prácou.

Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje, že moje dodatočné vyhlásenie, že som spáchal aj skutok 13.4.2006, ktorý som úprimne oľutoval, tak súd považuje toto moje vyhlásenie za formálne a neúprimne, učinené dodatočne s úmyslom dosiahnutia zmiernenia trestu, avšak opak je pravdou, tak ako som už uviedol vyššie, môj pobyt vo výkone trestu odňatia slobody, ako aj vo výkone väzby splnil svoj účel, pochopil som, že doterajší spôsob môjho života nebol správny, sám osobne pociťujem nápravu a do budúcnosti chcem viesť, resp. žiť riadny a usporiadaný život so svojou družkou, ktorá mi počas pobytu vo výkone trestu odňatia slobody, ako aj vo väzbe veľmi pomohla.

Taktiež sa nemôžem stotožniť s názorom prvostupňového súdu, ktorý ma rozsudkom podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. V odôvodnení rozsudku súd len konštatuje, že ma zaradil

na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných 10 rokoch pred spáchaním prejednaného trestného činu som bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mi bol uložený za úmyselný trestný čin a ktorý som vykonal dňa 9.12.2012. Mám za to, že prvostupňový súd má vzhľadom na také okolnosti, ktoré by odôvodňovali moje zaradenie do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia v súlade s ustanovením § 48 ods. 4 Trestného zákona (spáchanie skutku som úprimne oľutoval, pochopil som význam a zmysel trestu, doterajší pobyt vo výkone trestu odňatia slobody, ako aj vo väzbe splnil svoj účel, do budúcnosti na slobode chcem viesť riadny život). Mám za to, že moje zaradenie do ústavu na výkon trestu s miernym stupňom stráženia je vzhľadom na moju osobu a so zreteľom na závažnosť trestného činu postačujúce, pričom tak ako konštatuje prvostupňový súd, moje zaradenie do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia je neprímerane prísne.

Vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že trest odňatia slobody uložený na dolnej hranici trestnej sadzby dostatočne naplní svoju výchovnú, ako i ochrannú funkciu voči spoločnosti. Na základe všetkých uvedených skutočností preto navrhujem, aby Krajský súd v Žiline rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/29/2010 zo dňa 1.10.2014 zrušil v odvolaní napadnutej časti a rozhodol tak, že mi uloží spoločný a súhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby a zároveň s poukázaním na ustanovenie § 48 ods. 4 Trestného zákona ma zaradí do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.“

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného F. C. bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por. Odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., obsah odvolania spĺňa náležitosti podľa § 311 ods. 1, 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Po splnení preskúmvacej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného F. C. je čiastočne dôvodné.

Treba stručne pripomenúť, že obžalovaný F. C. bol rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/29/2010 z 28.5.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/70/2012 z 2.10.2012 uznaný za vinného a zároveň aj odsúdený. V rámci konania o návrhu odsúdeného F. C. na povolenie obnovy konania Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením, sp.zn. 1Nt/5/2013 z 9.6.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3Tos/84/2014 z 26.6.2014 povolil obnovu konania v prospech odsúdeného tak, že zrušil výrok o treste vo vyššie označenom rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline a zároveň rozhodol o vzatí menovaného do väzby. Väzba odsúdeného nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Z procesnej analýzy predmetnej trestnej veci je nepochybné, že rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/29/2010 z 28.5.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/70/2012 z 2.10.2012, vo výroku o vine a výroku o náhrade škody ostal právoplatný a nedotknutý. V konaní o povolenie obnovy konania bol zrušený len výrok o treste a obnova konania bola povolená len vo výroku o treste.

Podľa § 31 ods. 1, 2 Tr. zák. sankcie podľa tohto zákona sú tresty a ochranné opatrenia, ktoré sú právnym následkom spáchaného trestného činu alebo činu inak trestného. Trest je ujma na osobnej slobode, majetkových alebo iných právach odsúdeného, ktorú môže uložiť páchateľovi len súd podľa tohto zákona za spáchaný trestný čin.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchateľovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchateľa, tak aby bol zabezpečený

čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Krajský súd v rámci prieskumného konania vyvolaného podaným odvolaním dospel k záveru, že súd prvého stupňa pochybil vo výroku o treste, keď obžalovanému ukladal spoločný trest a keď trest ukladal aj za použitia sprísňujúceho ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. s ohľadom na priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a m) Tr. zák. a keď neuznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák.

Podľa § 37 písm. h) Tr. zák. priťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel spáchal viac trestných činov.

Podľa § 37 písm. m) Tr. zák. priťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadať na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 7 Tr. zák. ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatela neprimerane prísne.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., v znení účinnom od 21.12.2012, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Zo spisového materiálu je celkom nepochybné, že obžalovaný spáchal viac trestných činov - zločin (pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. a/, b/ Tr. zák.) a trest sa mu ukladá ako súhrnný aj za ďalší prečin (prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák.).

Pri ukladaní trestu je teda potrebné prioritne postupovať podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., pretože obžalovanému je ukladaný trest podľa asperačnej zásady v sadzbe, ktorej horná hranica sa zvyšuje o jednu tretinu (3 roky až 13 rokov a 4 mesiace). Postup podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. je obligatórny, a preto súd v tejto časti postupoval v súlade so zákonom.

Pokiaľ ale okresný súd ukladal trest odňatia slobody aj s ohľadom na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. - spáchal viac trestných činov, krajský súd nepovažuje takýto postup za správny.

Nemožno totižto prehliadnuť, že jedná a tá istá okolnosť - spáchanie viacerých trestných činov (ak ide o zločin a prečin) v prípade súbežného použitia § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 38 ods. 4, § 37 písm. h) Tr. zák. vyvoláva pre páchatela dva rozdielne a obidva pre neho negatívne dôsledky. V prvom rade obligatórne zvýšenie hornej hranice trestu o jednu tretinu (§ 41 ods. 2 Tr. zák.) a v druhom rade fakultatívne (viď § 38 ods. 7 Tr. zák.) zvýšenie dolnej hranice trestu o jednu tretinu (§ 38 ods. 4 Tr. zák.).

S ohľadom na uvedené dospel krajský súd k záveru, že použitie jednej a tej istej okolnosti - spáchanie viacerých trestných činov, na vyvolanie dvoch pre obžalovaného negatívnych dôsledkov v podobe súčasného zvýšenia hornej i dolnej hranice trestnej sadzby odporuje princípu spravodlivej konkurencie

dvoch zákonných ustanovení, a to § 41 ods. 2 Tr. zák. na jednej strane a § 38 ods. 4 Tr. zák. v spojení s § 37 písm. h) Tr. zák. na druhej strane. Súčasné použitie označených ustanovení Trestného zákona odporuje i zaužívanému princípu zákazu dvojitého pričítania tej istej okolnosti (§ 38 ods. 1 Tr. zák.) v neprospech obžalovaného. V prípade takejto konkurencie bude mať prednosť špeciálne ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. a obligatórny postup podľa neho pred ustanovením § 38 ods. 4 Tr. zák. v spojení s § 37 písm. h) Tr. zák.

Na okolnosť, ktorá je dôvodom na zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. - spáchanie dvoch alebo viacerých úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, nemožno zároveň prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. - spáchanie viacerých trestných činov. Ak je obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., nemožno okolnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, hodnotiť zároveň ako priťažujúcu v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., pretože by tak došlo k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti v neprospech obžalovaného.

Preto krajský súd pri ukladaní trestu obžalovanému F. C. neaplikoval a neprihliadal na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák.

Krajský súd ďalej zistil, že u obžalovaného existuje priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák., t.j. že bol už za trestný čin odsúdený a podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť možno prihliadať, avšak len pokiaľ ide o odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/89/1999 z 10.1.2000. Z obsahu trestného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/89/1999, ktorý si zabezpečil krajský súd, je zistiteľné, že F. C. spáchal predmetnú trestnú činnosť, za ktorú bol právoplatne odsúdený na pôvodne podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so skúšobnou dobou vo výmere 3 roky (neskôr premenený a nariadený výkon trestu v I. NVS), ako mladistvý. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v zmysle § 121 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. pri trestoch odňatia slobody uložených mladistvému v trvaní do jedného roka platí fikcia neodsúdenia, a to odo dňa výkonu takého trestu alebo odo dňa rozhodnutia, keď sa od takého trestu alebo jeho zvyšku právoplatne upustilo. Pokiaľ ide o ostatné tresty, na ktoré sa nevzťahuje odsek 1, súd, ktorý rozhodoval vo veci v prvom stupni, musí z úradnej povinnosti rozhodnúť o zahladení odsúdenia mladistvého hneď po výkone trestu. Ak došlo k zahladeniu odsúdenia mladistvého, hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený. Ak však súd rozhodne, že odsúdenia mladistvého podľa odseku 2 nezahladzuje, zahladenie je možné len za splnenia všeobecných podmienok na zahladenie odsúdenia podľa § 92 a § 93 Tr. zák. Pre súdne rozhodnutie o zahladení odsúdenia prevyšujúceho jeden rok je rozhodujúce správanie mladistvého vo výkone trestu odňatia slobody. Ak súd, ktorý rozhodoval vo veci mladistvého v prvom stupni, o zahladení mladistvého nerozhodol, otázku zahladenia pre potreby nového konania ako predbežnú otázku vyrieši súd, ktorý rozhoduje v ďalšej trestnej veci. Z obsahu trestného spisu 2T/89/1999 vyplýva, že o zahladení odsúdenia mladistvého odsúdeného nebolo doposiaľ rozhodnuté.

V odvolacom konaní sa nepodarilo zabezpečiť vyjadrenie predmetného ústavu, v ktorom odsúdený vykonával trest uložený mu rozsudkom, sp.zn. 2T/89/1999, aké bolo správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody (úradný záznam na č.l. 780), v dôsledku čoho nemohol v rámci predbežnej otázky vyriešiť, či predmetné odsúdenie je možné zahladiť. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť krajský súd pri ukladaní trestu obžalovanému F. C. aplikoval a prihliadal na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák.

Pokiaľ súd prvého stupňa pri zisťovaní priťažujúcich okolností v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. prihliadal aj na právoplatné odsúdenie vo veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/116/2000 z 15.1.2001, jeho postup nebol správny, pretože z obsahu trestného spisu, ktorý si krajský súd rovnako zabezpečil, nepochybne vyplýva, že F. C. bol v tejto veci súdený ako mladistvý. Treba pripomenúť, že vo veci 2T/116/2000 bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu pre mladistvých. S prihliadnutím na vyššie uvedené podmienky, týkajúce sa zahladenia odsúdenia mladistvého páchatel'a, na odsúdeného F. C. sa v tejto veci hľadá, ako keby nebol odsúdený, keďže mu bol ukladaný trest odňatia slobody v dĺžke neprevyšujúcej jeden rok (§ 121 ods. 1 Tr. zák.).

Na druhej strane obžalovaný v trestnom konaní sa ku všetkým spáchaným trestným činom priznal a ich konanie úprimne oľutoval, zároveň sľúbil, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody už nebude viesť taký život (páchať trestnú činnosť - pozn. odvolacieho súdu).

Za takýchto okolností podľa názoru krajského súdu bolo možné aplikovať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. - priznanie sa k trestnému činu a jeho úprimné oľutovanie.

Posúdenie priznania páchatel'a k spáchaniu trestného činu ako poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. nie je závislé od dôkaznej situácie. Trestný zákon v žiadnom svojom ustanovení neobmedzuje právnu relevanciu priznania ako poľahčujúcej okolnosti len na určité štádium trestného konania a už vôbec nie na existujúcu dôkaznú situáciu. Páchatel' sa môže priznať k spáchaniu skutku v ktoromkoľvek štádiu trestného konania, a to tak v procesnej pozícii obvineného, ako aj obžalovaného, pričom, pokiaľ k tomu priznaniu pristúpi vyjadrenie ľútosti nad vlastným protiprávnym konaním, je nutné naň prihliadať ako na poľahčujúcu okolnosť.

Prejavy ľútosti páchatel'a nad spáchaním trestného činu môžu byť rôzne, pričom sú závislé od osobnosti páchatel'a, úrovne jeho emocionálnej inteligencie, ako i od povahy, spôsobu spáchania trestného činu a jeho následku. Ľútosť je potrebné definovať ako inteligenčnú a emočnú antipatiu k minulej osobnej aktivite a správaniu. Skutočnosť, že niekto neprejavuje ľútosť spôsobom, akým sa to všeobecne predpokladá, neznamená, že žiadnu ľútosť vôbec necíti. K hodnoteniu vnútorného postoja páchatel'a k spáchanému trestnému činu nemožno pristupovať paušálne bez zohľadnenia všetkých vyššie uvedených vplyvov a okolností, ktoré nepochybne determinujú prejavy tohto postoja navonok.

Vyššie uvedené mal krajský súd na pamäti, keď rozhodoval o tom, či priznanie sa obžalovaného k trestnej činnosti a jeho ľútosť je úprimná, a dospel k záveru, že áno.

Vzhľadom na remízu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktorá okolnosť je konštatovaná vo výroku o treste uvedením ustanovenia § 38 ods. 2 Tr. zák., krajský súd neupravoval výmeru trestnej sadzby ani v prospech, ani v neprospech obžalovaného, v dôsledku čoho dolná hranica trestnej sadzby predstavovala výmeru 3 roky a horná hranica 13 rokov a 4 mesiace. Pri rozhodovaní o treste boli splnené podmienky aj pre aplikáciu § 41 ods. 2 Tr. zák., pričom bolo povinnosťou súdu vysporiadať sa aj s novou právnou skutočnosťou, ktorá nastala po uverejnení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, č.k. PL. ÚS 106/2011-85 z 28. novembra 2012 v Zbierke zákonov, čiastka 104, uverejnenej 21.12.2012.

V posudzovanej veci krajský súd ďalej skúmal, či v prípade obžalovaného F. C. prichádza do úvahy uloženie spoločného trestu podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. za súčasného uloženia súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zák.

V ustanovení § 41 ods. 3 Tr. zák. sú zakotvené podmienky na ukládanie tzv. spoločného trestu v prípade pokračovacieho trestného činu. Uloženie spoločného trestu prichádza do úvahy v prípade, ak súd odsudzuje páchatel'a za ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, ak za iný čiastkový skutok bol už súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý už nadobudol právoplatnosť. V takom prípade súd v rozsudku zruší skorší výrok o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch, ktoré s ním boli spáchané v jednočinnom súbehu, zruší tiež celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v tomto výroku o vine svoj podklad. Pri novom rozhodovaní je súd v takomto prípade viazaný skutkovými zisteniami v zrušenom rozsudku a následne znovu rozhodne o vine za pokračovací trestný čin, vrátane nového čiastkového skutku a takisto rozhodne o spoločnom treste za pokračovací trestný čin. Tento trest nesmie byť miernejší, než trest uložený skorším rozsudkom.

Ako už bolo konštatované vyššie, rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/29/2010 z 28.5.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/70/2012 z 2.10.2012, vo výroku o vine a výroku o náhrade škody ostal právoplatný a nedotknutý.

Predmetným rozsudkom bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), b) Tr. zák., za ktorý mu bol uložený spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 2 mesiace. Podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona súd zrušil skorší výrok o vine (týkajúci sa čiastkového útoku z 12.4.2006 - pozn. odvolacieho súdu) a celý výrok treste trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/89/2006 zo dňa 22.11.2006, ktorým bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. a podľa § 212 ods. 1, 2 Tr. zák. mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého bol podmiennečne

odložený na skúšobnú dobu vo výmere 2 roky, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/79/2007 zo dňa 19.11.2007, ktorým bol odsúdenému podľa § 212 ods. 1, § 42 ods. 1, § 38 ods. 4 (§ písm. 36 písm. l/, § 37 písm. h/, m/) Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Vzhľadom na uvedené zákonné podmienky na ukladanie tzv. spoločného trestu a vyššie uvedené skutočnosti je nepochybné, že za súčasného právneho stavu už uloženie spoločného trestu s prihliadnutím na právoplatný a nedotknutý výrok o vine rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/29/2010 z 25.8.2012, ktorého súčasťou je aj čiastkový útok z 12.4.2006, neprichádza do úvahy.

Okrem toho krajský súd pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Krajský súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov pri súčasnom zohľadnení jednej poľahčujúcej okolnosti (§ 36 písm. l/ Tr. zák.) a jednej priťažujúcej okolnosti (§ 37 písm. m/ Tr. zák.), samozrejme za použitia asperačnej zásady.

Podľa názoru krajského súdu trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, t.j. na dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom, dostatočne, primerane a spravodlivo zohľadňuje účel trestu z hľadiska jeho individuálnej i generálnej prevencie a možno dôvodne očakávať, že takýto druh trestu i jeho výmera zabezpečí najmä prevýchovu obžalovaného tak, aby sa obžalovaný stal nielen vzorným otcom, ale i vzorným občanom tejto spoločnosti. Krajský súd verí, že do budúca sa F. C. už nikdy nedopustí žiadnej protiprávnej činnosti.

Krajský súd postupom podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa možnosť zaradenia odsúdeného do iného ústavu, ako by mal byť zaradený, s výnimkou prípadov, keď je odsúdenému uložený trest odňatia slobody na doživotie alebo mu je ukladaný trest za obzvlášť závažný zločin a jeho výmera prevyšuje pätnásť rokov. Podľa názoru odvolacieho súdu, v osobe obžalovaného nejde o tak narušeného páchatela, aby bolo potrebné v rámci jeho prevýchovy vplyvať na tohto výkonom trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Pri dĺžke uloženého trestu, s prihliadnutím na správanie odsúdeného vo výkone trestu, ako tej skutočnosti, že pred spáchaním teraz posudzovanej trestnej veci bol právoplatne odsúdený za trestnú činnosť spáchanú ako mladistvým páchatelom, je odvolací súd toho názoru, že na jeho prevýchovu a splnenie účelu trestu bude postačovať výkon trestu odňatia slobody aj v najmiernejšom ústave.

Pokiaľ ide o výroky o náhrade škody, ktorými súd prvého stupňa podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej T. F. kodu vo výške 156,01 Eur, podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodených T. U. a Mgr. R. U. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie a podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú T. F. odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie, tieto nezodpovedajú stavu veci a zákonu. Aj v týchto súvislostiach treba zopakovať, že rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/29/2010 z 28.5.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/70/2012 z 2.10.2012, vo výroku o vine a výroku o náhrade škody ostal právoplatný a nedotknutý. Preto nebolo potrebné opätovne rozhodovať o nárokoch poškodených T. F., Mgr. R. U. a T. U. na náhradu škody.

So zreteľom na uvedené preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.